

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **O. D.**, nar. X., bytem P., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12.12.2011, č.j. MV-9433-6/SO-2011,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

I. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, ze dne 18.8.2010, č.j. CPPH-046462/CI-2010-60, o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání-osoba samostatně výdělečně činná podle ust. § 44a odst. 3 s odkazem na ust. § 35 odst. 3 ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.“).

Žalobce dle správních orgánů neplnil účel pobytu, neboť se odhlásil na OSSZ. Tato skutečnost je dle správních orgánů dostatečným důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V této skutečnosti je správními orgány spatřována závažná překážka, která brání dalšímu pobytu žalobce na území, čímž je naplněn zákonný důvod dle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb.

Žalobce se domnívá, že právní konstrukce žalovaného, který využil ust. § 37 odst. 2 písm. b) pro aplikaci ust. § 56 odst. 1 písm. k) je nezákonná.

Žalobce poukázal na dikci ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, z níž dovodil, že toto ustanovení nemůže a nesmí sloužit správnímu orgánu k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro zamítnutí, resp. zrušení víz (dlouhodobého pobytu) cizinců. Logickým závěrem termínu „zjištěna jiná závažná překážka“ lze dovodit jediný závěr, a to ten, že taková překážka musí aktuálně existovat a navíc se musí jednat o existující překážku závažnou. Jelikož žalobce v době rozhodování správního orgánu prvního stupně prokazatelně podnikal, tato překážka tedy již neexistuje. Z dikce ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona vyplývá, že k naplnění tohoto ustanovení dochází v situaci, kdy cizinec neplní účel pobytu, a to v době rozhodování správního orgánu, tudíž pokud cizinec v době rozhodování správního orgánu podniká, výše uvedené ustanovení aplikovat nelze. Žalobce je přesvědčen, že kdyby bylo úmyslem zákonodárce postihovat cizince, že v minulosti neplnili účel podnikání, byla by tato skutečnost sama o sobě důvodem pro zrušení platnosti víza, resp. dlouhodobého pobytu. S ohledem na výše uvedené se žalobce domnívá, že se žalovaný dopustil obcházení ust. § 37 odst. 1 písm. b) a jeho rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, je projevem libovůle správního orgánu. K otázce libovůle žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 As 55/2007 či 2 As 31/2005.

Žalobce dále namítl, že nelze dovodit, že žalobce v době předcházející správnímu řízení nepodnikal ve smyslu ust. § 2 zákona č. 513/1992 Sb. Soustavnost, která je důvodem údajného nepodnikání žalobce, není totožná s nepřetržitostí a trvalostí. Podnikání je činností provozovanou např. sezóně nebo v určitých, byť nepravidelných intervalech. Z výše uvedeného tedy nelze dovodit jiný závěr než ten, že pokud žalobce naplňoval svojí činností ust. § 2 obchodního zákoníku, a tedy plnil účel pobytu.

Žalobce dále spatřuje nezákonnost spočívající v neseznámení žalobce s podklady pro rozhodnutí před vydáním rozhodnutí v odvolacím řízení. Žalobce poukázal aplikační praxí ve věci udělování státního občanství, ve kterém bylo v odvolacím, resp. rozkladovém řízení vždy účastníkovi řízení umožněno nahlédnout do spisu a k jeho obsahu se vyjádřit, byť v něm nebyly žádné nové skutečnosti.

Žalobce odkázal na relevantní judikaturu správních soudů v právně i skutkově zcela identické věci, tj. rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 8 A 252/2010 a sp.zn. 8 A 253/2010.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se skutečnostmi uvedenými v žalobě zabývala již v rámci odvolacího řízení.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 18.5.2010 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, ze dne 18.8.2010, č.j. CPPH-046462/CI-2010-60, nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky za účelem podnikání-osoba samostatně výdělečně činná podle ust. § 44a odst. 3 s odkazem na ust. § 35 odst. 3 ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ust. 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb.

V odůvodnění rozhodnutí Policie České republiky mj. uvedla, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. přestal splňovat účel pobytu. Dále bylo zjištěno, že má žalobce evidován nedoplatek na splatných závazcích na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Žalobce v průběhu řízení uvedl, že nebyl veden v evidenci OSSZ v měsících 8 - 12/2008 a 7 - 10/2009, protože se mu nepodařilo sehnat práci a na úřadě OSSZ mu řekli, že pokud nemá práci, může být odhlášen a nemusí platit zálohy, což žalobce učinil. V současné době pracuje jako obchodní zástupce pro Českou pojišťovnu a.s.

Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12.12.2011, č.j. MV-9433-6/SO-2011, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí Policie České republiky a současně toto rozhodnutí bylo potvrzeno. V odůvodnění rozhodnutí Komise uvedla, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobci byl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání-osoba samostatně výdělečně činná, který mu byl prodlužován, naposledy s dobou platnosti od 1.6.2008 do 31.5.2010. Z potvrzení OSSZ ze dne 2.6.2010 vyplývá, že žalobce je veden v evidenci jako osoba samostatně výdělečně činná na OSSZ ode dne 1.11.2009. Žalobce má evidován nedoplatek na splatných závazcích na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a penále v celkové výši 26.688,- Kč. Žalobce byl vyzooměn o doplnění podkladů a byla mu dána možnost se k těmto vyjádřit. Žalobce doložil evidenci z OSSZ, kde však nejsou zastoupeny měsíce 8 - 12/2008 a měsíce 7-10/2009, protože se mu nepodařilo sehnat práci. Z předložených důkazů bylo zjištěno, že žalobce nebyl po celou dobu povoleného pobytu plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na sociální politiku zaměstnanosti, z čehož vyplývá porušení ust. § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. Komise dále citovala ust. § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, které stanoví, co se rozumí podnikáním. Komise dále uvedla, že pokud je cizinci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, pak je třeba tento pobyt po celou dobu fakticky využívat a plnit jeho účel po celou dobu. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení platnosti tohoto povolení. Komise se ztotožnila s názorem, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu, příp. povinností spojených s podnikáním (hrazení pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti), představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Podmínkou pro udělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) je neexistence některého ze zákonem stanovených důvodů pro jeho neudělení. Jestliže je tedy naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle ust. § 56 zákona č. 326/1999 Sb., přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu ust. § 37 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Možnost aplikace zmíněných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. na případy neplnění účelu pobytu v době nikoli bezprostředně předcházející rozhodování o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla potvrzena i judikaturou Městského soudu v Praze (rozsudek ze dne 28.2.2011, č.j. 10 A 218/2010-42).

V rámci nařízeného jednání právní zástupce odkázal na obsah žaloby a navíc uvedl, že judikatura (blíže nespecifikovaná) netrvá na plnění stejného účelu pobytu po celou dobu ale pouze po převážnou dobu pobytu. Zástupce žalovaného se z jednání omluvil.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Pokud se jedná o námitku týkající se návaznosti ust. § 37 odst. 2 písm. b) a ust. § 56 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, výkladu pojmu „jiná závažná překážka“ a definice pojmu „podnikání“ Městský soud v Praze odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012 č.j. 9 As 80/2011-69, kde Nejvyšší správní soud uvedl:

V projednávané věci je předmětem řízení prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů [§ 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců]. Odstavec 3 uvedeného ustanovení stanoví, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza dle ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v projednávané věci přistoupil ve vztahu k žádosti stěžovatele o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu k aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), které stanoví, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na uvedené ustanovení správní orgán v projednávané věci dále aplikoval ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení víza, kdy ve smyslu písm. k) odst. 1 citovaného ustanovení policie nebo zastupitelský úřad vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Nejvyšší správní soud se ve vztahu k jednotlivým kasačním námitkám předně neztotožnil s argumentací stěžovatele týkající se otázky návaznosti ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) podmiňuje zrušení platnosti víza skutečností, že cizinec přestane splňovat některou z podmínek pro udělení víza, je nutné tyto podmínky dovozovat z ustanovení § 31 a § 33 tohoto zákona a nikoli z ustanovení § 56, jak určil městský soud a správní orgány. K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námitky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, jestliže obsahem žalobní námitky bylo toliko konstatování, že stěžovateli není zřejmé, jakým způsobem podle žalovaného na sebe navazují ustanovení zákona, podle kterých bylo rozhodováno, konkrétně ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců. K obecné námitce problematice aplikace a protichůdnosti jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců zdejší soud poznamenává, že ve vztahu k projednávané věci bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem a za použití kterých ustanovení zákona správní orgány ve věci stěžovatele rozhodly. Uvedené námitky stěžovatele tudíž zdejší soud vyhodnotil jako nedůvodné.

(...)

Poslední kasační námitkou poukazuje stěžovatel na vyjádření městského soudu, ze kterého dovozuje, že během období, kdy byl odhlášen od plateb sociálního zabezpečení a usiloval o získání zakázek, fakticky podnikal. Nejvyšší správní soud se s uvedenou argumentací stěžovatele neztotožnil, neboť tvrzení stěžovatele je vytrženo z celkového konceptu rozsudku, který ve své argumentaci primárně vychází ze skutkových závěrů projednávané věci, tedy že důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu neplnění jeho účelu bylo především vědomé a dobrovolné prohlášení učiněné stěžovatelem na okresní správě sociálního zabezpečení, že přerušil či ukončil podnikatelskou činnost. Tuto skutečnost stěžovatel v průběhu řízení nezpochybňoval. Pokud stěžovatel z konstatování městského soudu týkajícího se naplnění pojmu podnikání pouhým úsilím o získávání zakázek dovozuje, že v průběhu předchozího pobytu podnikal, pak je namístě především zdůraznit, že plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, dostupné na www.nssoud.cz, uvedl, že „u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“. Tytéž závěry lze aplikovat i v projednávané věci. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli byl pobyt povolen na období od 20. 6. 2008 do 19. 6. 2010. Z toho stěžovatel na základě svého prohlášení na okresní správě sociálního zabezpečení samostatnou výdělečnou činnost od 28. 6. 2008 do 11. 5. 2010 přerušil či ukončil, tedy téměř na celou dobu trvání uděleného povolení k pobytu. Pokud tedy stěžovatel tvrdí, že takřka po celou dobu, na kterou mu byl pobyt na území České republiky povolen, toliko pouze vyvíjel úsilí k faktickému plnění účelu pobytu, je nutno se ztotožnit se závěry žalovaného a městského soudu, dle nichž nenaplnil účel předchozího pobytu, což ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu stěžovatele na území České republiky. Tuto úvahu doplňuje rovněž závěr učiněný městským soudem, který v souvislosti s konstatováním o naplnění účelu podnikání úsilím o získávání zakázek ve vztahu k projednávané věci uvedl, že období, v němž měl stěžovatel zakázky získávat, předcházelo odhlášení učiněné výslovně stěžovatelem, v němž uvedl, že ukončil či přerušil podnikání. Stěžovatel tak dle svého vyjádření vědomě na dobu, kterou vzhledem k okolnostem nelze označit za přechodnou, přestal fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Tvrzení stěžovatele, že v současné době již nejen formálně ale i fakticky podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.

V této souvislosti stěžovatel městskému soudu dále vytýká, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, který konkrétní předpis stěžovatel obchází, z čehož dále dovozuje pochybnosti o řádném zjištění skutkového stavu. Z obsahu předloženého správního spisu lze k této námitce konstatovat, že v průběhu celého správního řízení nevystala pochybnost o tom, že stěžovatel po dobu, kdy nebyl přihlášen na okresní správě sociálního zabezpečení a pobýval na území České republiky, nepracoval. Námitku, že v období, kdy nebyl přihlášen na okresní správě

sociálního zabezpečení, usiloval o získání zakázek a tím vykonával podnikatelskou činnost, vznesl stěžovatel poprvé až v žalobě před městským soudem. Městský soud tak v reakci na tuto novou námitku konstatoval, že pokud stěžovatel skutečně dle svého tvrzení podnikal, a tudíž nebylo důvodu odhlašovat se z OSSZ, musel odhlášením se z OSSZ vědomě porušit předpisy anebo v případě, že nepodnikal a odhlášení na OSSZ učinil v souladu s právními předpisy, musel si být současně vědom, že neplní účel pobytu. Na základě tohoto konstatování městského soudu nelze dovodit pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a lze uzavřít, že postup správních orgánů odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (zásada materiální pravdy), který vyplývá z ustanovení § 3 správního řádu. V návaznosti na argumentaci městského soudu však nelze rovněž pominout skutečnost, že pokud je cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je tento cizinec povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení. K námitce stěžovatele poukazující na užití termínu „nezdržoval se legálně“ ve vztahu k pobytu stěžovatele namísto „neoprávněně pobýval“ zdejší soud konstatuje, že lze souhlasit se stěžovatelem, že městský soud aplikoval terminologii, která neodpovídá zákonu o pobytu cizinců, nicméně jedná se o nevýznamnou nepřesnost, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

V správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, a žalobce pokud jde o konkrétní data skutková zjištění žalovaného nezpochybnil, že žalobce v době povoleného pobytu za účelem podnikání tj. od 1. 6. 2008 do 31. 5. 2010, v období měsíců srpna až prosince 2008 a měsíců července až října 2010 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, neboť nebyl přihlášen v evidenci osob samostatně výdělečně činných u Pražské správy sociálního zabezpečení, proto neplnil v uvedené dobu ani účel pobytu - podnikání.

Námitku týkající se nesprávného výkladu ustanovení § 2 odst. 1 Obchodního zákoníku žalovaným soud důvodnou neshledal.

Podle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku *podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.*

Podle ust. § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: vízum k pobytu nad 90 dnů uděluje policie na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce.

Podle ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 1 rok a trvá-li stejný účel pobytu.

Z výše citovaných ustanovení, které na věc přímo dopadají, i dalších ustanovení zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákon o pobytu cizinců stojí na zásadě, podle níž je cizinci vydáváno povolení k pobytu na území České republiky pouze za určitým účelem a tento účel musí trvat po celou dobu pobytu cizince na území. To znamená, že podnikatelská činnost má-li být považována za soustavnou, musí být nepřetržitou.

Lze tedy konstatovat, že správní orgány dospěly ke správnému závěru, že v případě žalobce skutečně existuje závažná překážka jeho pobytu na území, a protože v řízení bylo prokázáno, že se žalobce účelově přihlašoval i odhlašoval k platbám pojistného na sociální zabezpečení, byl žalovaný oprávněn ke shledání závěru dle výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že v případě žalobce existuje jiná závažná překážka podle § 56 odst. 1 písm. k) zák. č. 326/1999 Sb.

Žalovaný neporušil ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dle kterého nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal, neboť žalobce byl s podklady seznámen v prvoinstančním řízení dne 28.6.2010, žalovaný v odvolacím řízení podklady dále nedoplňoval, proto nebyl povinen žalobce opět seznamovat s podklady, se kterými již byl dříve seznámen.

Pro úplnost soud konstatuje, že závěry obsažené v žalobcem uvedené judikatuře (rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 8 A 252/2010 a sp.zn. 8 A 253/2010), byly překonány mimo jiné i výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2012 č.j. 9 As 80/2011-69.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem. Protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., v platném znění, jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. února 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková